

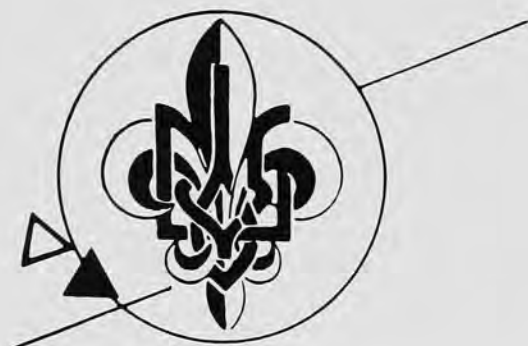
Юнак

Листопад — NOVEMBER 1989

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.

Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки на 1989 рік пл. розв. Коля
Савицький

ЗМІСТ

Сторінка

1. Українські Січові Стрільці і Маківка
2. Український Лев — Василь Симоненко, Віктор Морозов
3. Визначні сучасні українці — Наука: проф. І. Юхновський
4. Наша подорож в Україну — пл. скоб М. Винницький
10. Скелясті стежки
11. Таборова пісня
12. Подорож в Україні — колаж виготовлений пл. розв. Оксаною
14. Хроніка: Табір 101-го Куреня з Оттави — пл. прих. Іванка Генрі
15. Хроніка: Табір X-го Куреня, Табір XI-го Куреня
16. Хроніка: Табір XV-го Куреня — пл. уч. Стефан Паттен
17. Єноти — пл. уч. А. Монич і пл. уч. А. Попадинець
18. Хроніка: Табір IV-го Куреня — пл. розв. Меля Мельник
19. Хроніка: Думки про таборування — пл. розв. О. Джонс
- Табір III-го Куреня — Гурток
20. Хроніка: „Гарячі мрії замочилися — пл. розв. Рома Луців
21. Хроніка: Свято Весни в Монреалі
22. Зв'язок — ст. пл. Мотря Онишук
24. Україні — Заяці

Цілий матеріал до того числа „Юнака” підготувала Крайова Пластова Старшина в Канаді

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

Редагує колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Іванка Ганкевич

пл. сен. Тоня Горохович

пл. сен. Петро Содоль

пл. сен. Олександра Юзенів.

На обкладинці: Група канадців і львів'ян коло церкви у місті Берестечко, Західня Україна, підчас спільної прогулянки у липні, 1989 р.

ЮНАК

ЛИСТОПАД — NOVEMBER 1989

Ч.П. 11 (299)

РІК XXVII

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ЮНАКА”

\$25.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.50

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION, 144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.

З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

УКРАЇНСЬКІ СІЧОВІ СТРІЛЬЦІ І МАКІВКА

Українські Січові Стрільці (УСС) — національна військова формація в австро-угорській армії зформована в 1914 році, на початку I-ої Світової Війни, в Галичині яка тоді була частиною австро-угорської імперії, формація складалася з добровольців, членів різних організацій в Галичині між ними і Пласту.

Сотні УСС було вислано на фронт в Карпати, де вони боронили карпатські переходи і воювали проти російських військ. Перший успіх УСС-ів, 29.4 — 3.5. 1915 року, була перемога на горі Маківці.

Маківка це гора 8 км. на північ від села Славсько Бій Січових Стрільців має велике символічне значення бо тут вперше, після довгого часу, українські війська перемогли. Бій на Маківці підніс дух українського суспільства, поширив інформації про Січових Стрільців і про українські визвольні змагання.

На Маківці полягло 47 УСС-ів і цвинтар де вони поховані був колись місцем щорічних поминків. Часто польська поліція розганяла людей котрі приходили віддати пошану полеглим стрільцям. Від 1945 року, від коли Галичина стала частиною Радянської України, на Маківку було заборонено ходити. Цвинтар запущено; могили поруйновано. Щойно минулого року члени товариства Рідної Мови ім. Тараса Шевченка привели цвинтар до порядку. Поставили нові хрести, висипали високу могилу. Щонеділі тепер приїжджають люди із Львова і околиць і, як колись, вшановують пам'ять Січових Стрільців.

Українські Січові Стрільці були першими українськими частинами на бойовищах Східної Європи після битви під Полтавою в 1709 році. Вони мали велике значення для відновлення військової традиції, для вироблення українського патріотизму. І не диво, що тепер, коли повертається правдива історія українського народу в Україну, зацікавлення історією Січових Стрільців охоплює молодь України.

Хрест на могилі

Цвинтар Січових Стрільців на горі Маківці. На знімці — Ярема Роніш з Монреалю.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕВ

Слова: ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

Музика: ВІКТОР МОРОЗОВ

„Не журись” — Ігор Жданкін і Віктор Морозов

Бубнявляють думки, проростають словами,
Їх пагіння брунить у завихренні днів.
Цілий тиждень ходжу і живу між левами,
Недаремно і місто звивається Львів.

Є міста ренегати, є просто байстрята,
Є леви, що мурликають, ніби коти,
Божевільно байдужі, облизують грати,
Ще й пишаються з власної сліпоти.

Але думать про них я сьогодні не хочу,
Бо мені трішечки повезло:
Я побачив у Львові Шашкевича очі,
Кривоносові плечі, Франкове чоло.

Сивий Львово! Столице моєї мрії,
Епіцентре моїх радощів і надій,
Вибухає душа, я тебе розумію,
Але Львово, хоч трішки мене зрозумій.

Матеріали до цього числа „Юнака”
підготувала КПСтаршина у Канаді

ПРОФ. ІГОР ЮХНОВСЬКИЙ — УКРАЇНСЬКИЙ ВЧЕНИЙ — ФІЗИК

В липні цього року пластуни Канади мали нагоду зустрітися із проф. Ігорем Юхновським — директором Інституту Теоретичної фізики у Львові, членом Академії Наук УРСР від 1982 року. Професор Юхновський народився IX. 1925 року у селі Книгинині в Західній Україні. Студії фізики він закінчив у Львівському Університеті і пізніше працював у ньому. Від 1969 року проф. Юхновський завідує Львівським відділом Інституту Теоретичної фізики Академії Наук України, в якому працює понад 40 науковців. Інститут — це наукова установа, де роблять дослідження і вишколюють молодих науковців. Спеціалізація Інституту і проф. Юхновського це статистична фізика — теоретичне обчислення як порушуються і колективно діють електрони, іони, засоблива підчас зміни фази матеріалу. Проф. Юхновський має багато наукових публікацій у своїй ділянці; в 1987 році одну з його книжок-монографій (Phase Transition of the Second Order, Collective Variables Method) перекладено на англійську мову. Проф. Юхновський часто бере участь у міжнародних конференціях фізиків — бував він в Західній Німеччині, Італії і в Канаді.

Саме підчас його відвідин Канади, на запрошення Університету Йорк в Торонті, ми довідалися про другу кар'єру проф. Юхновського — його працю як основоположника і директора Малої

Академії Наук Львова. Бажання дати визов молодим здібним учням, заохотити їх до праці для української науки, спонукало проф. Юхновського десять років тому започаткувати Малу Академію. Учні середньої школи, які мають особливі зацікавлення в якійсь ділянці науки зголошуються до Малої Академії в 7-ій класі (в Україні є 10 клас навчання). Академія назначує науковця з їхньої ділянки і учень працює з науковцем над вибраним проектом. Ця праця відбувається поза нормальними годинами школи і тільки ті, які здібніші або серйозно зацікавлені в праці залишаються, закінчують програму. Половина учнів які зголошуються в 7-ій класі відпадають підчас першого року.

Мала Академія має різні відділи: напр. історія і археологія, хемія, радіотехніка, біологія і охорона природи, астрофізика, інформатика. Кілька прикладів проектів над якими працювали учні Академії в 1989 році. Історія — „Опришки в Карпатах“, „Ренесансний Львів“; Філологія — „Особливості гуцульських говірок“, „Проблеми мови на сторінках Літературної України“; Географія — Центральна організація автошосної мережі області Львова.

Щоб нав'язати контакти з українцями на заході, проф. Юхновському вдалося цього року започаткувати виміну між Малою Академією і українськими канадськими учнями. У липні відбулася перша фаза цієї виміни коли, на запрошення Малої Академії, приїхало 14 учнів українських шкіл і 2-ох провідників з Торонта і Монреалю на спільну програму до учнів Малої Академії.

Проф. Юхновський також є активним в новостворених організаціях в Україні. Він є головою Львівського відділу „Меморіал“, організації, яка збирає інформації про репресії на Україні. Він також є членом Ради Народного Руху України за Перебудову у Львові і виступав на установчих зборах республіканського Народного Руху в Києві в вересні цього року.

Проф. Ігор Юхновський

НАША ПОДОРОЖ В УКРАЇНУ

З великим шумом і галасом всіли ми на літак. Для деяких це була перша подорож поза Північну Америку, а ще поїздка неяви яка — їхали ми в Україну.

Не їхали ми як звичайні туристи, а на запрошення Малої Академії Наук у Львові. Мала Академія запросила учнів українських шкіл Торонта на тритижневу спільну програму до Львова і в Карпати. Ми мали жити по домах учнів Академії — наших ровесників, з їхніми родинami. Це перший раз, що таке запрошення вдалося здійснити. Думка на таку виміну виринула, коли проф. Ігор Юхновський, директор Малої Академії, був в Торонті на запрошення проф. Юрка Даревича. Якраз так сталося, що всі в нашій групі були пластунами. Було нас 14 (8 хлопців і 6 дівчат) у віці від 15 до 18 років. В додатку ще поїхали з нами двоє провідників: пл. сен. Оксана Закидальська і ст. пл. Тарас Гула. Учасники поїздки: з Торонта — Рома Луців, Ляріса Снігура, Таня Соханівська, Оксана Липовецька, Оксана Джонс, Катруся Горіх, Ігор Бошко, Роман Лисяк, Богдан Горіх, Михайло Винницький, Зенко Дувалко, Борис Петрусів і, з Монреалю, Ярема Роніш і Іван Завада. Перша наша зупинка — день в Мюнхені. Рано приїхали, а вже пообіді всіли на літак до Будапешту. В Мадярщині нас вперше вразив спосіб життя в східнім бльоці. Будинки старинні, історичні але розпадаються. Вулиці сірі і якимось люди такі самі.

Перебувши ніч у Будапешті, рано всіли до поїзду до Львова. Вже відразу у поїзді почалися цікаві пригоди: до Роми причепився якийсь мадярський міліціонер а Таня і Оксана зустріли двох солдатів москалів. Мали трохи труднощі з ними розмовляти, бо дівчата по-російському не розуміли, але коли наші витягнули жувачку, всі нараз знайшли зрозуміння.

Переїхали ми границю без жодних труднощів і врешті вїхали до Львова. Нас привітали квітами і порозділювали поодинокі по хатах. Львів'яни нас

Михайло Винницький і Остап Середя — котрий зі Львова?

прийняли до своїх родин як своїх власних синів і дочок. Хотіли від нас довідатися про все і в тім самім віддиху хотіли все розказати про себе. Часом дискусії ставали гарячими, але завжди було цікаво. Ми багато скористали з гостинності львів'ян і маю надію, що вони також дещо скористали від нас.

Люди в Україні дуже привітні і хотіли з нами про все говорити. Особливо людям подобалося що більшість з нас плинно по-українському говорили. Часом привітність на вулиці була з різних мотивів: наприклад, в час перебування у Львові, Таня і Оксана нарахували аж 17 прохань запрошень на виїзд на Захід.

Але більшість прямо хотіли поговорити, прямо поспілкуватися. Особливо цікаві дискусії відбувалися на місці де мають ставити пам'ятник Шевченкові. Там щовечера, під синьо-жовтими прапорами до

Подруга Оксана Закидальська і Іванка Бородчук, заступник директора Малої Академії яка організувала спільну програму канадців і львів'ян.

Площа, де має стояти пам'ятник Тараса Шевченка

пізна люди стоять, говорять, співають, дискутують. Вечорами Львів кипить політикою і співом.

У Львові ми спілкувалися з двома групами людей. З учнями Академії ми перекладали більшість нашого часу у Львові. Друга група, це був ансамбль пісні і танцю при Львівському Університеті, „Черемош“. Всі ми стали близькими друзями і

маємо надію, що незадовго всіх побачимо тут у нас в Канаді.

Львів це чудове, старинне місто: будинки, церкви, історія. Високий Замок, Миколаївська Церква, Стрийський Парк, Вежа Корнякта — це все історичні об'єкти, з якими ми стали близько знайомі. Особливо цікавий об'єкт це Шевченківський Гай.

Шевченківський Гай, це парк в якому зроблено музей-реконструкцію будівель українських сіл. В заповіднику різні роди хат і дві церкви привезені зі сіл до Львова. Поміж хатками, — стежки, які ведуть через ліс і поляни, до озера коло якого були бузьки. До гаю ми ходили групою, а пізніше деякі ходили самі. Ганяли за бузьками, лазили по хатках, співали, говорили, подивлялися красу. Окрім оглядин історичних і культурних пам'яток, ходили ми також на різні вечірні вистави. В чудовім Львівському Опернім Театрі ми бачили концерт групи „Ватра“. У Фільгармонії бачили концерт передвоєнної музики під назвою „Львівське ретро“. Більш неформально мали зустріч з театром „Не журись“, на якому вони нам заспівали кілька пісень із свого репертуару. Одна з них це пісня „Український Лев“, яка нашій групі особливо сподобалася. Цікаві також були дві п'єси: постановка Харківського Театру „Мина Мазайло“, твір Миколи Куліша про українську мову і українізацію і Володимира Винниченка „Закон“.

Таня Снігура і Катруся Горіх коло селянської хати в Шевченківському Гаю

ЗАКОН

З відродженням української культури у Львові, різні п'єси, які були заборонені довгі роки тепер ставляться з новою енергією. Ми мали нагоду побачити таку цікаву п'єсу, яка була заборонена 50 років — „Закон”, Володимира Винниченка. Вона дуже сучасна, хоч написана в першій половині 20-го століття, про одну жінку яка має труднощі створити родину, бо не може мати дітей. Вона підплачує свого чоловіка перекладачку, щоб її народила дитину. Вкінці її пляни і життя зруйновані тим, що перекладачка не віддає свою дитину. Ця п'єса відзеркалює труднощі подружнього життя і нас усіх зворушила. Виконання Молодіжного Театру — фантастичне.

НАГУЄВИЧІ

Наша подорож також включала одноденну прогульку до села Івана Франка — Нагуєвичі. Нас дуже гарно привітали традиційним українським звичаєм, хлібом і сіллю. Ми тоді пішли зі сільськими дітьми стежками Івана Франка. Дітям було дуже цікаво стрінати дітей з Канади, а ми собі знайшли „новаків”. Ми там бачили різні вирізьблені постаті із творів Івана Франка: Лиса Микиту, Царя Лева, і т.п. В селі також були перерібки хати і стодоли родини Івана Франка. По дорозі назад до Львова ми вступали на вечер'ю до Дрогобича, де вчився Іван Франко.

В додатку до екскурсії „Стежками Івана Франка” ще інші поїздки були до Берестечка, на козацькі могили і до козацького музею; і на замки і фортеці Львівщини. Ходили, заглядали в різні закутки старовинних замків і фортець, збудованих польською шляхтою. Вернувся наш автобус вже досить пізно до Львова. Вийшли ми коло пам'ятника Івана Франка коло університету а там вже на нас чекали наші любі „Черемошани”. Вийшла думка піти під вечір на Високий Замок. Хоч це трошки

Михайло Винницький і Ігор Бошко з „Новаками” села Нагуєвичі

Володимир ВИННИЧЕНКО

ЗАКОН

(Драма на 2 дії)

небезпечно але тому, що нас була велика група ми рішили піти. По вулицях Львова ішли, співали, сміялися, а довкола нас люди збиралися і цікавилися, хто ми такі.

Нарешті вилізли на сам верх Замку і там в сумерку дівчата з „Черемошу” заспівали нам пісню про „Гамеричський край”. Після кількох хвилин зворушеної розмови і оглядин виду Львова з висоти, почали злізати.

Чергова зупинка в Стрийському Парку. В темному лісі видається, що все рухається. За кожним кущем якийсь звір. Хлопці очевидно почали страшити дівчат, перше вискакуючи з лісу, а потім це перейшло в розповіді різних казок про духів. Уявіть собі: пізна ніч в Стрийському Парку, нові товариші, чудовий спів і ще розповідь про духи предків. Таку атмосферу ми мали у Львові.

Очевидно, більшість з нас мають родину в Україні. Деякі їздили до них на село, а інші стрічалися з рідними у місті. Цікаво було бачити місця, де поховані наші діди і прадіди, де родилися наші батьки і де живуть наші рідні.

Часто на таборі, пластуни в Канаді святкують Івана Купала. Ми знаємо більшість традицій, охочо

ІВАНА КУПАЛА!

співаємо Купальські пісні і завжди весело забавляємося. Святкування Купала в Україні були довго заборонені а тепер вже другий рік, товариство молоді „Леви” організують такі святкування. Рано ми виїхали поїздом зі Львова до Ходорова, де ми зустріли інших молодих. Після купелі в ріці Стрий, добровільної і примусової, дівчата пішли в поле щоб сплести вінки. До вечора багато людей поприходило і святкування почалося. Підчас заходу сонця, ми

стояли великим колом біля ватри, голосно співали і ворожили. Поволі ми дійшли до річки і пустили вінки на воду. Хлопці кинулися їх ловити і за кілька хвилин вінків у воді вже не було. Коли всі хлопці познаходили свої пари, всі з ентузіазмом скакали через вогонь. Більшість ночі ми стояли коло великих ватер і безперестанку до рана співали. В п'ятій рано повернулися поїздом до Львова з чудовими спо-минами.

Дівчина зі Львова у купальських вінках

Оксана Липовецька, Таня Соханівська і Катруся Горіх також готові на Купала

КАРПАТИ, КАРПАТИ, ДАЛЕКІ КАРПАТИ...

ЛЕТИ МОЯ ПІСНЕ, ЛЕТИ

Одна з найприємніших частин нашої подорожі в Україну був той час, який ми перевели в Карпатах. Спомини з нашої чотириденної прогулянки до села Славсько залишаться довго. Кожного дня ми лазили в гори та оглядали прекрасну природу. Ми вчилися історію околиці Славська та легенди про пригоди Олекси Довбуша. В останній день нас запакували до великого вантажного авта і поїхали ми на гору „Маківку”. Кілька днів перед нашим приїздом в Карпатах впав сильний дощ так, що дороги були страшно заболочені. Скінчилось на тім, що всі хлопці мусіли вилізти з вантажника й іти пішки, а дівчата їхали далі. На „Маківці” було особливо цікаво. Там в 1915 році був бій Січових Стрільців. До недавня цвинтар їхній стояв в руїнах, а тепер він приведений до порядку. Поставлено на кожній могилі дерев'яний хрест і висипано одну велику збірну могилу. Казали нам, що на цьому цвинтарі щонеділі правляться панахиди, підпільними священниками.

ТРЕМБІТИ

Підчас нашого перебування в Карпатах ми випадково довідалися від нашого екскурсовода, Григорія Дем'яна, що в недалекому селі Тернавці живе майстер трембіт. І так перед нашим виїздом до Львова, Ярема, Ігор і Михайло сіли в маленьку Ладу, якою провадив чоловік, який народився в Монреалі і поїхали в сторону Тернавки. Поволеньки їхали по болотняних дорогах, розпитували селян, де живе майстер трембіт. Зайшли до його хати, привітались, а він нам сказав: „Ну, то як ви аж з Канади приїхали, то без трембіт напевно не вернетесь”. Майстер був маленький, старенький, чорноволосий бойко. Взяв власну трембіту, дав нам затрубіти на ній, тоді вивів нас перед хату, впер її на низький дах своєї майстерні і загравав. Розказував нам як шукав дерева звалені блискавкою (воно має найпростіші слої) і показав нам саморобні знаряддя, якими майстрував трембіти. Михайло відразу відкупив у майстра трембіту і той обіцяв нам ще дві змайструвати і привести нам до Львова. Після цього торгування, майстер нас запросив на хліб, м'ясо, бриндзю (карпатський сир) і свіже молоко (і очевидно на самогон). Триметрова трембіта не дуже влазила в наше маленьке авто, але якось довели.

Останній день нашого перебування у Львові був один з найприємніших. Гарно ми зжилися з нашими господарями і вже себе почували цілком, як в дома. Можливо тому пригоди в останній день були найцікавішими.

Останній день у Львові

В останній день нашої подорожі Іван і Ігор пішли на Краківський базар (Циганський ринок) — там мало бути цікаво. На Краківському базарі комусь сподобалась Іванова куртка. Нараз обступила нас дика орда „молодих хлопців” (читається дуже „волових”). Заки ми зорієнтувалися, що діється, Івасик немав куртки, а хлопці зникли. Після неприємної зустрічі із хлопцями щераз, ми рішили закликати міліцію. За годину, міліція зловила двох тих хлопців і взяли їх і нас на станцію. Двох хлопців взяли до задньої кімнати а Іваска і Ігора посадили на тверду лавку у великій порожній кімнаті. Очевидно, ми були поденеровані. Ми довго сиділи і чекали на якогось вищого старшину, щоб прийшов з другого кінця міста. Після трьох годин ми були змучені, поденеровані і ще мокрі (падав дощ). Взяли нас до канцелярії, щераз розпитувалися, що сталося, а ми щераз розповіли про нашу пригоду. Міліціонер записав дані про нас, сказав нам подзвонити в 9.00 годині того вечора і нарешті нас пустив. Ми вийшли із станції розгублені, знайшли трамвай і поїхали долучитися з нашою групою. Кінець кінців злодіїв таки зловили, Івасикові дали 250 рублів (за які він купив собі цимбали), а ми мали добру научку: не йди на Краківський базар.

Прощатися з нашими друзями львів'янами було дуже тяжко. На останній вечір нам zorganizували спільну вечер'ю, яка закінчилася майже двома годинами співу, а поміж співом було чути хлипання і плачі.

На другий день, на поїздову станцію прийшла ціла маса людей нас прощати — наші друзі, їх батьки і наші родини. На прощання нам заспівали „Лебеді материнства” і з плачем ми від'їхали.

Багато чого ми побачили і пережили, але здається найбільше нам залишаться знайомства і товариші. Ці люди, котрі стояли на пероні і з плачем прощалися з нами — це наш найдорожчий спомин. Маємо ширу надію що незадовго ми їх побачимо в себе, а потім знову може в чудовому місті Львові.

Написав пл. скоб Михайло Винницький з поміччю: Лярисі Снігури, Катрусі Горіх, Ігора Бошка, Роми Луців, Яреми Роніша.

Оксана Джонс засумувала, бо треба залишати Львів.

Циганський Ринок. Яна Залоза

СКЕЛЯСТІ СТЕЖКИ

Юнацтво станиць Вінніпегу і Едмонтону, відбули разом мандрівний табір в Скелястих Горах від 30. VII до 12. VIII під проводом коменданта пл. сен. Мирона Базюка і бунчужного ст. пл. Остапа Скрипника. Табір розбито в Castle Meadows, між Banff і Lake Louise. Звідтам, меншими групами, юнаки і юначки ходили на мандрівки. Ось нотатки з таборової хроніки:

Castle Lookout — коротка, але дуже стрімка стежка, хоч тяжко йти, коли вийшли на гору було дуже гарно.

Ink Pots — пішли на прекрасні водопади а потім побачили сім глибоких синіх „котлів”. Дош нас зловив але, хоч мокрі, в доброму гуморі вернулися до табору.

Castle Crag — Було дуже стрімко і ми поділилися на дві групи — одна ішла скоріше, друга поволіше. Часто ставали дивитися на краєвид, але на самій горі було найкраще.

Lake Louise — на горі почули голосний звук, думали, що це грім, але це була лавіна снігу.

Hole in the Wall — Ми пішли в печері а коли поверталися то „наставляли пальця” щоби нас хтось взяв в авто. Ми були такі брудні по дощі, що ніодне авто не хотіло нас взяти.

Eiffel Lake — останній кілометр був дуже цікавий, бо ми ішли по каміннях, без стежки. На горі з’їли та слухали казки подружки Соні. Два хоробрі юнаки і одна хоробра юначка рішили побігти назад на долину і ті три герої зайшли годину скоріше, як решта групи.

Sentinel Pass — Дуже було цікаво коли почав падати сніг але було б ще краще якби не було так холодно і мокро. Найтяжче було нам, коли ми йшли вниз по великих каменях, шукаючи стежки. Почав дощ, і ми майже годину йшли в дощі, змучилися і змокли „до нитки”. Дощ падав всю ніч без перестанку і ми ставили шатра в дощі. Шатро дівчат замкнуло і було так багато води, що можна було плавати. Ми були такі мокрі і змучені, що не мали сили варити вечері і лягли спати голодні. Після снідання ми ще пішли на коротку прогульку. Повернулись до табору змучені але задоволені.

Twin Lakes — Як ми почали мандрувати, пізнати було, що був вогонь в лісі. Дерев не було, тільки малі деревця. Коли ми йшли в долину, ми бачили дві серни але Іванка вже не мала фільму в апараті, щоб зробити знимку. Прогулька мені подобалася але коліна боліли, коли я йшла на долину.

Sulphur Lake — На гору можна було поїхати гондолею але тому, що ми всі були правдиві пластуни, ми рішили вибрати тяжку дорогу. Також, ніхто не хотів платити по сім доларів. По дорозі на гору, ми побачили козу, яка нас полизала. Ми думали, що це щось дивного, але на самій горі було багато таких кіз.

До хроніки дописували: Ірена Заблоцька, Ляриса Качмар, Ляриса Зубач, Тирса Гавричинська, Таня Матвійчин, Орест Пилипович, Олекса Лозовчук, Віра Базюк, Надя Ільницька, Таїса Носик.

Комендант табору пл. сен. Мирон Базюк з таборовиками

На Sentionel Pass — сніг у серпні

ТАБОРОВА ПІСНЯ

О де гори Альберти
Де табір юнацький
Мандруємо в горах що дня.

Весело ходили
Тоді відпочили
А потім ще далі пішли.

Скелястими стежками
В лісах соснових
Наплечники на раменах
Вийшли широко
Де видно високо
Як стелиться ліс по горах.

Написали юначки

Таборова відзнака

Таборовики на Cascade Amphitheatre — 2200 метрів височини

Відзначка табору „Завинений лось”

Кілька споминів з табору:

Я найбільше пригадую перший день на прогульці канойками. Дощ починав падати. Дем'ян Савка і я веслували разом. Мені було дуже цікаво, бо я вже знаю Дем'яна від садочку. Я його більше знаю тепер як колись. Ми мусли стати на портаж. Оксана Микитчук і я мусли портажувати разом. Ми кричали, співали, сміялися, всі разом! Це був мій перший раз на канойці і мені це сподобалося, але не знаю чи хотіла б знову це спробувати! — пл. уч. Оленка Степчук.

Табір був малий, але мені сподобався. Там ми могли робити багато, що не можемо на великому таборі. Ми їздили на три-денну прогульку на канойках. Це було цікаво, бо я ще в такій природі ніколи не була. Бути на середині озера і здалека бачити пляжу — це чудово. ми також їздили слухати

вितтя вовків. Це був перший раз, що я справді чула, як вовки виють. Я знаю, що буду пам'ятати цей табір. Він був дуже веселий. Я дуже рада, що я поїхала і я дякую всім виховникам а особливо комендантці за чудовий табір — пл. уч. Наталка Новицька.

З табору я найліпше пам'ятаю нашу прогулку канойками, як ми заїхали в багно. Я бачила вужа і дуже кричала а Дем'ян Савка мусів тримати канойку, щоб не перевернулася. Ми були в багні аж дві довгі години... Мені на таборі дуже подобалося. Наші подружки і друзі були найліпші в світі. Вони нас дуже добре розуміли і з ними було легко розмовляти.

пл. прих. Іванка Генрі.

Колаж „Подорож в Україну” на сторінках 12-13
виготовила пл. роз. Оксана Липовецька

ТАБІР Х-го КУРЕНЯ

Прогулька — табір Х-го куреня відбувся від 3-го до 7-го серпня, 1989 р. на Пластовій Січі біля Торонта. Учасниці табору (в числі 11) зустрілися на поїздовій станції в Торонті та всі разом поїхали до містечка Ковберг, повечерявши у поїзді. Там нас зустріли два автобусики, котрі завезли нас на місце табору, де нас зустріли „тисячі комарів” та добре вже від самого початку обкусали. Незалежно від цього, юначки взялися до розтаборування та скоро стояли шатра і почалася будова кухні і лятрини.

В п'ятницю прийшов друг Олесь та почав інструктаж з піонірки. До полудня стояла кухня, лятрина (завдяки подрузі Міці та всім, хто копав), брама та машт. Декотрі юначки завзято брали сокиру чи пилку (особливо Мая) та наготували дров до кухні на цілий тиждень, а не на чотири дні.

В п'ятницю вечір дощ нас зляв, так що всі і все плавало у воді а в суботу сонце нас висушило. Пополудне ми мали нагоду заграти відбиванку а вечером відбули веселу ватру з хлопцями ХІ-го куреня.

В неділю після Служби Божої мали нагоду покупатися і повикінчувати декотрі точки до проб. Вечером відбулася святочна ватра присвячена Тарасові Шевченкові котру перевели дуже цікаво Марта і Ляриса. В понеділок раненько — в 5.00 годині, бігали юначки по оселі, щоб познаходити всі точки теренової гри. Усі успішно здали, а під вечір був час вертатися домів. Хоч ми коротко таборували, мали нагоду пізнатися та весело перевели цей час.

ТАБІР ХІ-го КУРЕНЯ „ВІТЕР, ВОДА, НЕБО, ЗЕМЛЯ”

Табір ХІ-го куреня ім. Северина Левицького в Торонті почався на Пластовій Січі в Грефтоні. Ми переїхали роверами до парку Presqu'il, а далі до парку Sandbanks. Табором провадив ст. пл. Роман Дубчак і ст. пл. Мірко Джулинський. Назви табору відзеркалювали заняття: Вітер — ми здавали чорноморську вмість вітроплавство; Вода — ми здавали вмість рибальства; Небо — вчилися про зорі, здавали астрономію і погодознавство; Земля — ми звертали увагу на засмічення довкілля.

пл. роз. Данило Закидальський.

ТАБІР XV-го КУРЕНЯ „ДО ГОРИ НОГАМИ”

Цього року табір XV-го куреня ім. Івана Чмоли з Торонта відбувся на оселі „Батурін” у Квебеку. Протягом двох тижнів учасники табору переробляли інтензивно піонірку, сигналізацію і лазили по горах на прогульки.

Першого тижня всі учасники занялися будовою табору. Кухня була прикрашена двома столами та стояками на баняки. Їдальня мала прекрасні стояки на менажки і пікніковий стіл. Але найбільший проєкт нашого табору — це будова машту. Він стояв 6.5 „Моничів” (для тих, хто не розуміється на мірилі височини „Андрій Монич” — це є приблизно 40 стіп!!) Машт був високий і тяжкий і без помічі кожного учасника і виховника він ще до тепер би не стояв. Цілий табір з’єднався, щоби піднести машт. Але ми довго не тішилися своїм успіхом, бо на другий день злетів шнур. Треба було 40-стіпного великана спустити, пересулити шнура і знову піднести!!

Будова брами була також з пригодами. Підчас квадратного в’язання зимний дощ ллюнув, всі кричали, нарікали але даліше в’язали.

Кожного дня друг Зозуля муштрував нас морзеткою. При кінці першого тижня майже цілий табір знав міжнародню азбуку. Махаючи одною рукою на коротке, а двома на довге, ми стояли серед поля і розмовляли. Але ми смішно виглядали!! При кінці першого тижня ми всі були досвідченими таборовиками.

Назва табору „До гори ногами” витворилася через те, що ми цілий тиждень лазили „ногами” по горах. Молодший гурток „Ягвари” під проводом ст. пл. Романа Даревича і ст. пл. Степана Луціва, пішли на кількадечну прогульку і видрапалися на Mount Sutton. Середній гурток, під проводом ст. пл. Ореста Жаровського і ст. пл. Юрія Роніша вилізли на Jay

Наш славний машт

Наш славний курінь

Реск. Найстарший гурток „Леопарди” під проводом пл. сен. Романа Зозулі і пл. скоба Михайла Винницького видрапалися на найвищий шпиль у Вермонті — Mount Mansfield. Всі прогульки були успішні і мали свої пригоди.

Цілий табір дуже добре вдався. Виробилася братерськість між командою а усіми 18-ма учасниками нашого табору.

пл. уч. Стефан Паттен

В дірі

Відзначка табору

ЄНОТИ

Ми найдовше будемо пам'ятати наші пригоди на стійці. Що другого вечора ми голосилися на стійку, на цілий вечір. Ми це робили, бо хотіли зловити тих єнотів, котрі нам в таборі робили шкоди. Наша боротьба з єнотами продовжувалася цілий табір. Ми боронилися від них ножами, списами, каменями і сокирами. Ми навіть клали пастки у лісі, щоб їх зловити. Чому ми це робили? Щоб мати єнота хвіст на шапці. Але єноти таки були мудріші за нас і далі мають свої хвости.

пл. уч. Андрій Монич і
пл. уч. Андрій Попадинець

На горі

ТАБІР IV-го КУРЕНЯ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ХРЕЩЕННЯ ТАБОРУ — Другого вечора на головному таборищі IV-ий курінь охрестив свій табір. Курінна пл. роз. Оксана Липовецька ходила по таборі і хрестила вперше острів, тоді шатра, кухню, і канойки. Юначки злучили свої хустки і ходили за нею з свічками. Назвали ми наш табір „В зеленому лісі”. Тоді ми пішли на воду і співали пісні і мали ватру без вогню а палили свої свічки до дна. На другий день ми пішли на воду і чистили віск з каменів.

пл. роз. Наталка Івасиків.

НАДЗВИЧАЙНА МАСКАРАДА — На таборі „В зеленому лісі” ми мали мокру маскарadu. Для нас це була несподіванка приготовлена подругами. Дівчата, по шатрах, мали приготувати скечі, вдягнутися в костюми та поставити їх перед табором. Хоч дощ лляв, наш курінний дух не змінився але поліпшився. Ми всі змогли але всі точки були цікаві, оригінальні та надзвичайні. Ми ніколи не забудемо жваву маскарadu в Алгонквін Парку.

пл. роз. Ліянна Шкляр

ІВАНА КУПАЛА— Хоч дівчата IV-го і хлопці III-го куреня святкували Івана Купала на місяць спізнено, воно нам гарно вийшло. Надходив наш третій вечір таборування разом в Алгонквін Парку. Дівчата вправляли купальські пісні, змайстрували Марену та Івана і сплели вінки. Але тому, що на нашому острові не було квітів, ми мусіли бути творчими і вживали суху траву, папороть та навіть ягоди. Хлопці зварили смачну вечерю та нас запросили. (То напевно була найліпша їжа, що ми коли мали на таборі).

Прийшов час святкування. Дівчата із співом підійшли до хлопячого табору і тоді разом з хлопцями дійшли до берега. Атмосфера була чудова, бо якраз тоді почало заходити сонце. Кілька вінків задалеко заплили але не забудьте, що це був канойкарський табір так що їх скоро врятували. Незадовго всі були спаровані.

Всі пари перейшли до місця ватри, де після співу, друг Юрко Даревич нам розповідав про ситуацію в Україні сьогодні. Ми запросили юнаків і юначок нам розказати про їхню недавню подорож в Україну і чули їхні цікаві та смішні пригоди.

Нажаль вечір скоро закінчився і ми мусіли прощатися з хлопцями (нашими мужами га-га-га). Наше святкування Івана Купала серед природи, як це колись робили наші предки, залишить нам спомини на все.

пл. роз. Меля Мельник

ДУМКИ ПРО ТАБОРУВАННЯ

— Слово „таборування” викликає картини шатер, маштів з канадськими (чи іншонаціональними) прапорами), кухню... Але сказати „пластове таборування” теж викликає думки про громаду пластунів, котрі співпрацюють та забавляються в товариській атмосфері, між українськими прапорами, говорять українською мовою. В українським пластовім таборі виринає спільний дух.

Хоч відбувалися вже інші, довші та більше славні з'їзди і табори, учасники нашого малого табору на острові вважають, що кожній український пластовий табір незабутній, бо пластунки, крім того, що дбають про свої споруди та виряд та стараються вдержувати чистоту пластових правил, знають що найважливіше є злучитися з усіма працею бо розуміють, що коли група співпрацює, то все можна досягнути.

Мені здається, що найприємніше мені у таборі це є та комбінація різнотворчих юначок, і старших і молодших, котрі все одно вміють швидко себе зорганізувати, щоб здобути особистий осяг. А найважніше, що індивідуальна мета — це спільне бажання. Я маю велику пошану до енергії моїх товаришок котрі в погану погоду, посередині ночі, під гарячим сонцем, чи у невідгидних обставинах мають охоту дати поміч.

пл. роз. Оксана Джонс

ТАБІР ІІІ-го КУРЕННЯ

Цього року ІІІ-ий курінь ім. Симона Петлюри з Торонта поїхав до Алгонквін Парку на свій курінний канойкарський табір. Ми розтаборилися на озері Burnt Island. Нажаль, хтось щось помішав і ми опинилися на нелегальному місці для таборування. В парку є гострі правила, де хто може таборувати. Ми мусіли перенестися на другий острів.

Перших кілька днів ми здавали вмість канойкарства. Ми мусіли навчитися як навернути перевернену канойку. Ми також малі обов'язки: одні варили, другі мили. Наш гурток бачив аж п'ять лосів.

При кінці табору ми поїхали на триденну прогульку. Ми довго веслували і багато портажували. Один портаж був два і пів кілометра, а другий такий тяжкий, що нас цілком змордував. Але ми все щасливо закінчили і були задоволені що нам вдалося.

Гурток

„ГАРЯЧІ МРІЇ ЗАМОЧИЛИСЯ”

В суботу 29-го липня, 1989 року, XVI-ий Курінь ім. Цьопи Паліїв з Торонта почав свій канойкарський табір який ми назвали „Гарячі мрії замочилися” в Point Lake, Huronia. Нас було 15 юначок, дві подружки і один опікун. Перших два дні нам плавалося на канойках досить спокійно, без надзвичайних пригод. Ми були серед прекрасної природи. Ми будилися дуже рано, плили аж до 5-ої години, а тоді шукали місця на нічліг і ставили шатра. Ми здавали вмілість канойкарства. Кожна мусіла сама веслувати і керувати канойкою. Хоч Таня трохи блудила, а деякі майже не потонули, ми всі успішно закінчили вимоги. Того вечора ми мали ватру та довго до повного місяця співали пісні. На останній день ми хотіли скоро виїхати, але вже около 8.30 рано дощ нас зловив ще на березі. Дві години дощ ішов, громи били а вітер гудів. Ми поховалися під канойки та в шатра.

Ми доїхали до кінця нашої подорожі 2 години пізніше, на хутір панство Медвідських, де ми перебули останні 4 дні табору. Тут ми довідалися, що наша рання буря це був малий гураган, який понищив хати і поперекидав дуби.

Ми перевели останні дні табору дуже спокійно — мали гутірки, ставили табір, ходили на купіль, спорт, вправляли піонірку, співали та мали ватри. Останньої ночі був напад на наш табір і всі бігали по лісі до 3-ої години рано. Пополудні, коли батьки приїхали нас забрати, ми всі грали відбиванку. Очевидно, що юначки виграли! Так закінчився наш табір але мушу сказати що наші мрії ніколи не замочуться, а будуть жити в нашій пам'яті на все!

пл. роз. Рома Луців

Рома Луців і опікун, друг Джек Яців.

Перевертаємо канойку

СВЯТО ВЕСНИ В МОНТРЕАЛІ — „МАНДРУЙ АБО ВМИРАЙ”

Прогулька 1-го і 8-го куренів станиці Монреалу почалася дня 24-го червня, 1989 р. Наші два курені зустрілися на оселі „Батурин”, готові на все. Перед нами була страшна, тяжка дводенна прогулька на стежці Long Trail, в горах Вермонту, в США.

В суботу пакували віряд і готовили себе на це, що прийде. Ми мали щастя, що з нами були чотири пластуни, які вже пережили тяжку прогульку на Long Trail в 1986-у році. Це були пл. розвідувачі: Тарас Конанець, Іван Завада, Ярема Роніш, Юрій Роніш. Всі харчі були розділені між 14-ма учасниками і 5-ма виховниками. Очевидно нічна тиша була дуже рано і напевно всі мудрі учасники скоро влізли в мішки до спання.

Рано побудилися, бо в 8.30 був від'їзд до американської границі. Ми границю переїхали без жадних труднощів. Америка! Дісталися на призначене місце, наділи наплечники і рушили в дорогу. Довжина нашого маршруту була 9 миль першого дня і 3 милі на другий день. Але цих 12 миль були найтрудніші в нашому житті.

„Ми ходили попід гори, небеса і знайшли ми ту доріжку, що не вернеться назад...” до Канади. На щастя сонце гріло і не було жодних хмар. Але все це не було „кусочек торта”. Стежка була вузька, зрадлива і смертельна. Після довгих, тяжких годин дійшли до нічлігу. Шалас називався „Лора Вудворд”. Сонце зайшло і зорі дали нам небесний привіт. Ми і далі були щасливі тим, що хмари нас не відвідували і не попсували нам прекрасну ніч під зорями.

В неділю рано ми вийшли на гору Jay Peak. Ми там обідали і раділи прекрасним видом. Почали ми тоді сходити до дороги, до цивілізації.

Ми вернулися на Батурин дуже раді, що прогулька скінчилася але сумні, що вже був час їхати додому. По закриттю всі попрощалися і від'їхали до дому.

Провід на Святі Весни був: ст. пл. К. Смолинець (комендантка), пл. роз. Т. Конанець (бунчужний) і пл. роз. Д. Головка.

Монреальські юнаки і юначки на прогульці Свята Весни.

Наша буда

Наталія і Оксана

Я справді не думала, що знову так скоро опинюся в Бразилії. Їздила туди з хором „Веснівка”, літом 1986 року і мене дуже зацікавила й зворушила ця країна. Раптом мене оточив зовсім незнайомий світ — а серед нього — українці. Українці, які живуть в цілком інших обставинах як ми.

Сидячи на літаку мені пригадався початок організації „Зв'язок”. Весною 1988 року, Марко Чума представив мені цікаву пропозицію — створити студентську організацію, якої мета була би ближче зв'язатися з українцями в Бразилії. Попереднього літа він був у Домініканській республіці, де він жив з домініканською родиною. Марко вважав, що це було дуже корисне пережиття і хотів, щоб студенти щось подібного пережили — але з українською родиною. Він чув, що українці у Бразилії живуть у тяжких обставинах, і тому рішив, що ця країна могла бути добрим місцем на початок такого проєкту.

З допомогою парафії св. Димитрія, Марко поїхав до Бразилії на 5 тижнів, щоб зацікавити людей нашим проєктом. Ми хотіли знати чи студенти з Канади можуть жити в бразилійсько-українських родинх 2 тижні, щоб краще пізнати їхнє життя.

Українці в Бразилії наш задум дуже завзято прийняли і почали співпрацювати з нами. Вони відразу взялися до планування нашої подорожі по українських поселеннях, та знаходили нам родини в яких ми могли жити.

Восени ми зібрали групу зацікавлених студентів в Канаді та почали планувати нашу поїздку. Мета подорожі була не тільки пізнати українців у Бразилії, але також назбирати дані про їхній спосіб життя. Тому ми склали запитники — ряд питань, з ділянок: медичної обслуги, культури, науки, та агроєкономіки, які ми мали виповняти на підставі дослідів, інтерв'ю та спостерегань. Рік скоро пройшов, і мимо студій, та інших робіт нам вдалося розрекламувати проєкт, зібрати гроші та організувати нашу подорож.

І так, з кінцем червня, нас одинадцятьоро опинилося на літаку до Куритиби, столиці штату Парана. Після одинадцятигодинного лету, ми злізли з літака втомлені, зімняті і трошки нервові. Та на летовищі нас зустріла група студентів, яка відразу нас тепло привітала й почала забавляти. Ми скоро знайшли спільну мову і зжилися з цими студентами,

Абба Мінерал, Парана, Бразилія Дмитро Перекліта з дітьми

Знімки: ст. пл. Лев Пясецький

хоч з ними провели найменше часу (3 дні спочатку і 5 днів з кінця).

В наступному тижні ми вибралися до міста Уніао да Віторія. Тут нас заскочив стан української мови — дуже мало студентів розуміли українську мову і ми мусіли розмовляти через перекладачів. Щодня ми виїзджали в колонії — малі села де живуть хлібороби. Тут велика кількість людей є українцями і українська мова збереглася. Більшість українців у Бразилії (їх є майже 300,000) живе у колоніях, та займається сільським господарством. На колоніях ми мали нагоду пізнати людей та подивитися, як вони живуть — на їхній хаті й землі.

Тоді ми переїхали до муніципії Прудентополя, де 80% населення є українцями. Ми тиждень провели в місті Прудентополіс і денно роз'їжджали по різних колоніях. Опісля, ми мали нагоду по двоє жити з родиною в ще інших колоніях. Це була найцікавіша частина нашої подорожі.

Я з Андрієм Винницьким жили в родині Петез на колонії Тіжуко Прето (це значить „вуйко Жуко чорний“). Ми спали в хаті, яка мала 4 кімнат і виходок надворі коло курника. Всі кури дуже денервувалися, коли вночі треба було вийти. Рано ми вставали годувати свиней, кіз, курей та коня. До кінця тижня вони вже нас добре знали. Ми теж мили начиння, помагали в хаті та Андрій навіть раз поїхав працювати на полю (чи „росах“ по їхньому). За це нас надзвичайно гостили і (за)добре годували. Щодня ми ходили по хатах та говорили з людьми про їхню працю, землю та про їхнє життя. Деякі жили дуже бідно, а деякі якимось давали собі раду. Тяжко було переїзджати з місця на місце, бо авто нашої родини зіпсулося, а воно було одне з кількох авт у колонії. Тоді нам прийшлося їхати „на каросі“ (возом), і як нас дощ зловив ми совгалися по нерівних болотяних дорогах, аж доки не доїхали.

В нашій колонії і приналежних околицях, живе 320 українських родин. Більшість з них вирощують кукурудзу, риж і чорну фасоль. Тут землі дуже гористі та мало хто має трактора чи подібну машину. В колонії теж знаходяться школа (до 4-ої класи), три крамнички, медичний пост, стара церква і недобудована нова. На жаль, в школі немає досить книжок, а в медичному пості — лікарств. Люди всі були привітні, щирі та працьовиті, мимо тяжких обставин і недостатків.

Під кінець подорожі наша група вернулися до Куритиби. Тут ми зустрічалися з центральною репрезентацією, з різними українськими професіоналістами та з молодечими групами АЖУБ (українські студенти у Бразилії), Полтава й Барвінок.

В Бразилії ми неймовірно багато навчилися та пережили і як прийшлося від'їзджати, всім було тяжко прощатися. На другий рік організація

„Зв'язок“ знов плянує вислати групу українських студентів до Бразилії. Зацікавлених просимо зголоситися якнайскорше на адресу: ZVIAZOK, 29 Bearwood Drive, Islington, Ontario, M9A 4G5, або потелефонувати на мій телефон: (416) 234-8474.

ст. пл. Мотря Онишук

Едвард Шавез, Парана, Бразилія В українській хаті

Лінія Пікері, Парана, Бразилія

У К Р

А
О
І
Н
І

Тарас Гула і Іван Завада

Ярема Роніш

З А

Оксана Джонс

Ц А

Борис Петрусів

Я

Рома Луців

Хто з Вас подорожує

- літаком ● кораблем ● поїздом ● автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Читайте і Передплачуйте

Пластові Журнали

„Готуйсь” і „Юнак”

ПЛАСТУНИ і ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Співка

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario
Tel.: 762-6961

Відділ 225 The East Mall, Unit 16,
Etobicoke, Ontario
Tel.: 233-1254

Відділ 247 Adelaide St. S.
London, Ontario
Tel.: 649-1671

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

FOR COURTEOUS FRIENDLY SERVICE

COMMUNITY TRUST

2271 BLOOR STREET WEST
TORONTO, ONTARIO, M6S 1P1

Ціна \$2.50

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

**І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"**

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙНУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Щадить, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням яногось напрямку", —
наже Оленсандр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

- * Купівля і продаж нерухомостей
- * Оцінка (валюація) нерухомостей
- * Аранжування, купівля і продаж моргеджів
- * Загальна асекурація

CHOLKAN CORPORATION
REALTOR — INSURANCE AGENT

527 Bloor St. W., Toronto, Ont. M5S 1Y5 — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W., Toronto, Ont. M6S 1P3 — Tel.: 763-5555
5302 Dundas St. W., Islington, M9B 1B2 — Tel.: 236-2666

INSURANCE

5302 Dundas St., W., Islington, M9B 1B2 — Tel.: 239-7733

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: **Кредитівка "Самопоміч"**
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303